

Příběh Marie Turkové – scénář

Marie Turková (rozená Kratochvílová) se narodila 13. června 1924 na svatého Antonína. Jelikož její tatínek byl pověřivý, nechal jí do rodného listu zapsat 12.června a pokřtít Marie Antonie.

Marie vyrůstala v Příbrami společně s o deset let starším bratrem Adolfem. Většinu času trávila v krámku v Dlouhé ulici, který zdědila její maminka. Tatínek jim bohužel zemřel na tuberkulózu. A protože v té době bratr již odešel z domova, Marie a maminka byly na všechno samy. Po základní škole Marie nastoupila na střední obchodní školu, aby byla připravená převzít krámek. Přestoupila na střední školu Ženských povolání v Berouně. Proto do školy musela dojíždět vlakem. Avšak jednoho dne vlak nepřišel.

„Čekali jsme všichni školáci na nádraží v Berouně a když už bylo kvečeru, tak tenkrát ten výpravčí vzal ten vagon nákladní. Otevřel ho z obou stran a dal k němu lokomotivu. A ta nás vezla směrem na Příbram.“

Později se dozvěděla, že ten den, 27. května 1942, proběhl atentát na zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha a z Prahy nemohly odjíždět žádné vlaky. Jednoho dne si k ní ve vlaku přisedl pohledný mladík jménem Jaromír Turek. Během cesty se seznámili a on jí řekl, že je nasazen na práci do Německa. Od té doby si Marie a Jaromír psali dopisy. Setkali se ale až po válce.

Jednoho dne se život Marie obrátil vzhůru nohama.

„Jednou po ránu mě zavolala paní ředitelka k sobě do ředitelny. A přišla se mnou i třídní moje učitelka a říkala mi: „Bohužel od zítřka musíte opustit naši školu, protože 24. ročník byl darovaný říši a vy nesmíte chodit do školy.“ Já jsem se tam rozplakala. Asi hodinu jsem tam plakala.“

Marie měla na začátku roku 1944 odjet transportem do Drážďan. Naštěstí dostala angínu a doktor ji do vlaku nepustil. Byla přidělena na práci v sanatoriu na Pleši u Dobříše, kde pracovala u rentgenu až do konce 2. světové války. Jednoho dne jí maminka radostně řekla, že skončila válka.

„Jako zdravotník jsem běžela na náměstí. Daly mi červenou tašku přes rameno s obvazama, s jódem. Kdybych viděla raněnýho, abych ho ošetřila.“

Vlasovci projížděli Příbrami a Marie se stala svědkem zastřelení jednoho z nich.

„Já vím, že jsem tak k tomu chtěla běžet a oni na mě mávali, že už mě nepotřebujou. Už byl mrtvej.“

Bohužel o pár dní později se ještě bojovalo nedaleko Příbrami ve vesnici Slivice. V té době Marie zjistila, že její bratr spolupracuje s partyzány s partyzánskou skupinou Smrt fašismu kapitána Olesinského.

Po válce se Marie provdala za Jaromíra Turka, se kterým si dva roky války psala. Vychovali společně 3 dcery. Zpočátku bydleli v Praze, kde Marie pracovala v lékárně U Bílé růže v Jilské ulici.

V 50. letech komunisté znárodnili krámk Mariiny maminky. Ta požádala svoji dceru, aby se vrátila do Příbrami. Marie s manželem to udělali a začali pracovat v příbramských uranových dolech. Žili spokojený život. Po smrti manžela, se kterým žila 50 let, Marie hodně cestovala. Dnes žije v domově seniorů na Březových Horách.

